

Arrest

nr. 129 381 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shahin Shahr en bent u Iraans staatsburger. Na de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen van 1388 (Iraanse kalender; stemt overeen met 2009 in de Gregoriaanse kalender) nam u deel aan een aantal manifestaties van de oppositie. Tijdens de laatste demonstratie van 1388 (2010) liep u twee bassidji's (Mobilisatie der Verdrukten) tegen het lijf. Om niet gearresteerd te worden sloeg u hen met een ijzeren staaf en liet u ze gewond achter. In de loop van de eerste maand van 1389 (maart-april 2010) was u onderweg naar huis toen u plots tegengehouden werd door twee mensen die u dwongen om mee te komen. U werd

naar een onbekende plaats gebracht waar u onder meer over uw deelname aan de demonstraties ondervraagd werd. Voorts kreeg u vragen voorgeschied over uw banden met de gebroeders F. (...), twee kennissen van u gelinkt aan de MKO (Mojahedin-e-Khalq Organization) met wie u sinds enkele jaren sporadisch telefonisch en op straat contact had. Ten gevolge van de martelingen zag u zich genooddakt om documenten te ondertekenen waarin valse bekentenissen en wellicht ook beschuldigingen tegen de broers F. (...) opgenomen waren. Na ongeveer een maand werd u vrijgelaten. Bij uw thuiskomst nam uw broer foto's van uw verwondingen; hij vond immers dat het belangrijk was om hiervan bewijzen bij te houden en hij had het plan opgevat om deze foto's naar buitenlandse nieuwssites te versturen. Volgens uw broer zijn die foto's uiteindelijk ook daadwerkelijk op het internet verschenen. Sinds deze arrestatie had u last van psychische problemen; u zocht echter geen psycho-medische begeleiding omdat u geen medicatie wenste te slikken. U kende de oorzaak van uw probleem en wou het zelf oplossen. Meer dan drie jaar later, op 31/5/1392 (22 augustus 2013), woonde u bij Z. (...), een Armeense jeugdvriend, een herdenkingsplechtigheid bij naar aanleiding van het overlijden van zijn grootmoeder. Tijdens die plechtigheid was ook een zekere S. (...), een moslim die zich tot het christendom had bekeerd en die mensen tot bekering aanzette, aanwezig. Samen met Z. (...)s broer E. (...) had hij u ooit een bijbel gegeven. Naar het einde van de plechtigheid toe vielen de autoriteiten binnen – ze hadden het op S. (...) gemunt – en arresteerden degenen die nog aanwezig waren, met name Z. (...) en u. U werd naar een onbekende plaats gebracht en zat tien dagen in een isoleercel. Tijdens uw detentie werd u meermaals ondervraagd. Uw ondervragers verwezen hierbij naar een bij u thuis uitgevoerde huiszoeking waarbij onder meer uw bijbel werd ontdekt en waarbij de op een USB-stick opgeslagen foto's van de verwondingen die u tijdens uw eerste arrestatie had opgelopen werden inbeslaggenomen. Ze stelden u tevens vragen over uw facebookaccount die ze op het internet hadden gevonden en waarop u pro-monarchistische posts plaatste. Na tien dagen werd u samen met S. (...) in een Kia Pride en samen met twee begeleiders naar een andere detentieplaats overgebracht. Onderweg hadden jullie een ongeval waarbij uw twee begeleiders zwaar gewond raakten. S. (...) en u, die met elkaar door handboeien verbonden waren, slaagden erin uit de auto te geraken. Eén van de toegesnelde omstaanders – vermoedelijk had hij niet gezien dat jullie gevangenen waren, aangezien uw begeleiders geen uniform droegen, jullie geen gevangenisplunje droegen, jullie niet in een officiële wagen werden vervoerd en jullie erin geslaagd waren jullie handboeien enigszins te verbergen – stelde voor jullie naar een ziekenhuis in Isfahan te brengen. Uiteindelijk zette hij jullie op vraag van S. (...) bij één van S. (...)s vrienden af. Van daaruit organiseerden jullie jullie vlucht uit Iran. Op 23 september 2013 vroeg u in België asiel aan. Na uw ontsnapping kwamen de autoriteiten nog bij u thuis langs. Ter staving van uw identiteit en/of asielsrelaas legde u volgende documenten neer: uw melikaart (nationale kaart); uw shenasnameh (geboortebewijs); uw rijbewijs; en een print van uw twee facebookaccounts waarop pro-monarchistische posts te zien zijn.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u uw arrestatie anno 1389 geenszins aannemelijk gemaakt. U legde hiervan immers geen enkel begin van bewijs neer. Nochtans beweerde u dat uw broer foto's gemaakt had van de verwondingen die u tijdens deze detentie zou hebben opgelopen. Uw broer zou deze op een USB-stick hebben geplaatst, maar deze USB-stick werd door de autoriteiten in beslag genomen (CGVS I, p. 18-19; CGVS II, p. 2-5). Deze uitleg voor het ontbreken van enig begin van bewijs volstaat echter niet. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat uw broer de intentie had om deze foto's op een nieuwssite te posten. Bij uw eerste gehoor wist u echter niet of hij dit daadwerkelijk gedaan had, omdat u hier nooit vragen over gesteld heeft (CGVS I, p. 18). Bij uw tweede gehoor gaf u aanvankelijk aan dat u vernomen had dat uw broer de foto's had gegeven aan vrienden om ze te verspreiden, maar dat, gelet op het feit dat er intussen vier jaar zijn voorbijgegaan, hij niet meer wist op welke websites de foto's zijn verschenen. Gevraagd of u wist aan welke vrienden hij die foto's had gegeven, antwoordde u ontkennend. U had het hem immers niet gevraagd. U insinueerde onder meer de mogelijkheid dat uw broer die namen niet zou willen geven. Toen u gevraagd werd hoe u wist dat hij de namen niet wil noemen, antwoordde u dit niet te weten en voegde u hieraan toe dat de mogelijkheid bestond dat uw broer zelf de foto's op het internet heeft verspreid. Toen u hierop uitdrukkelijk de vraag gesteld werd of u hem gevraagd heeft of hij ze op het internet verspreid heeft, gaf u aan een dergelijke vraag niet gesteld te hebben. Even later herhaalde u dat u de vraag niet op de man af gesteld heeft. Onmiddellijk erna gaf u echter aan de vraag toch aan uw broer gesteld te hebben: uw broer antwoordde dat hij ze op het internet geplaatst heeft. Hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat u de opeenvolgende vragen van de protection officer op verschillende manieren had geïnterpreteerd (CGVS II, p. 2-5). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen, aangezien de door de protection officer gestelde vragen duidelijk en niet vatbaar voor interpretatie waren. In het licht van bovenstaande vage, tegenstrijdige en

ontwijkende antwoorden kan uw uitleg waarom u de foto's van uw verwondingen, die blijkbaar op het internet verschenen zijn, niet zou kunnen tonen geenszins overtuigen. Aangezien u deze foto's niet kon tonen ondanks hun mogelijke beschikbaarheid op het internet, komt tevens de geloofwaardigheid van uw beweerde arrestatie die aanleiding zou gegeven hebben tot uw verwondingen danig op de helling te staan.

Voorts had u opvallend weinig informatie over hetgeen tijdens uw eerste detentie met uw familie gebeurd zou zijn. Zo wist u niet eens of er tijdens uw eerste detentie een huiszoeking bij uw ouders heeft plaatsgevonden en hoe uw ouders uw arrestatie hadden vernomen. Verder veronderstelde u weliswaar dat ze alles gedaan hadden om u te vinden – u ging ervan uit dat ze u gezocht hebben in het plaatselijke ziekenhuis en in het wijkkantoor van de politie – maar enige zekerheid had u hierover niet. Tot slot had u geen enkele informatie over mogelijke ondervragingen van uw familieleden door de Iraanse autoriteiten in die periode. U heeft hierover immers geen vragen gesteld. U legde uit dat u hierover geen vragen stelde omdat u er zo slecht aan toe was na hetgeen u allemaal had meegemaakt; bovendien gaf u aan dat het allemaal al lang geleden is (CGVS II, p. 16-18). Deze uitleg kan echter moeilijk overtuigen. Naast het feit dat u zich van uw eigen detentie veel details kon herinneren, blijkt uit uw verklaringen immers tevens dat u na uw beweerde opsluiting in 1389 aan mensen in uw entourage wél vragen kon stellen over het lot van de gebroeders F. (...) (CGVS I, p. 11). Dat u wél vragen kon stellen over het lot van de F. (...)’s maar geen vragen over de houding van uw familieleden tijdens uw detentie, is geenszins aannemelijk. Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien de problemen die uw familieleden tijdens uw detentie zouden hebben gekend het rechtstreekse gevolg zouden zijn van uw arrestatie en u deze problemen van uw familieleden geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt wederom de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestatie in 1389 fundamenteel ondergraven.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde arrestatie anno 1389. Gelet op uw bewering dat er tijdens uw tweede detentie expliciet verwezen werd naar uw eerste detentie (CGVS II, p. 18) en er aan deze eerste detentie geen geloof kan worden gehecht, komt tevens de geloofwaardigheid van uw beweerde tweede detentie danig op de helling.

Dat hieraan slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt daarnaast uit het feit dat u bijzonder weinig concrete en coherente informatie had betreffende S. (...). Zo kende u niet eens zijn volledige naam en wist u niet tot welke christelijke kerk hij behoorde (CGVS I, p. 21). Voorts beweerde u dat hij zichtbaar een kruis droeg, zelfs buitenshuis (CGVS I, p. 20). Gelet op de Iraanse context waarin apostasie strafbaar is, is dit echter helemaal niet geloofwaardig. Dat u bijzonder weinig (geloofwaardige) informatie had betreffende S. (...) ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde contacten met hem, temeer daar u beweerde dat S. (...) precies de oorzaak was van uw tweede arrestatie (CGVS I, p. 20) en dat u na uw ontsnapping (minstens) twee dagen samen met hem doorbracht (CGVS I, p. 25).

Dat de geloofwaardigheid van uw beweerde tweede arrestatie ernstig in het gedrang komt, blijkt tevens uit uw weinig geloofwaardige verklaringen betreffende uw ontsnapping. U verklaarde dat, doordat de gevangeniswagen waarin u en S. (...) vervoerd werden betrokken raakte in een ongeval, jullie konden ontsnappen. Het is echter hoogst bevreemdend dat een gevangenstransport met een Kia Pride, een kleine stadswagen, zou gebeurd zijn en dat niets aan deze wagen deed vermoeden dat het om een voertuig van een overheidsinstantie zou gaan. Voorts is het opmerkelijk dat u toen nog steeds dezelfde kledij zou gedragen hebben als de kledij die u tien dagen ervoor op het moment van uw arrestatie droeg; u zou geen gevangenisplunje gedragen hebben. Verder is het erg eigenaardig dat uw twee begeleiders geen uniform zouden gedragen hebben. Tot slot is het bijzonder weinig aannemelijk dat niemand van de vele omstaanders zou gezien hebben dat u en S. (...) handboeien droegen en dat, indien er toch mensen dit zouden gezien hebben, er niemand jullie hierover zou aangesproken hebben. Evenmin is het aannemelijk dat de persoon die u naar Isfahan vervoerd zou hebben niet gezien zou hebben dat jullie aan elkaar vasthingen en, indien hij dit toch zou gezien hebben, jullie hierover niet aangesproken zou hebben (CGVS I, p. 23-25; CGVS II, p. 10-13). Het geheel van bovenstaande merkwaardigheden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde ontsnapping aanzienlijk.

Daarnaast is het opvallend dat u noch van uw tweede arrestatie noch van deze geslaagde ontsnapping enig begin van bewijs kon neerleggen. Zo kon u onder meer geen (internet)artikelen neerleggen over de arrestatie van S. (...), Z. (...) en u, noch artikelen over het verkeersongeval waarin jullie betrokken zouden geraakt zijn. Over S. (...)’s arrestatie heeft u overigens nooit informatie op het internet opgezocht, omdat u zijn volledige naam niet kende (CGVS I, p. 25). Deze uitleg is weinig afdoende. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat arrestaties van christenen (uitgebreid) worden gerapporteerd. Bovendien kende u de volledige naam van Z. (...) en uw eigen naam en wist u perfect in welke omstandigheden jullie werden gearresteerd.

Verder had u ook over de gevolgen van uw ontsnapping voor uw familieleden quasi geen coherente informatie. U wist weliswaar dat de autoriteiten na uw ontsnapping bij u thuis waren langs geweest, maar u wist noch wanneer, noch hoeveel keer ze zijn langsgekomen. Ook beweerde u aanvankelijk dat er na uw ontsnapping zeker één huiszoeking – misschien meerdere – waren geweest. Even later wist u dit plots niet meer zeker. Hiermee geconfronteerd, gaf u op weinig afdoende wijze aan dat de autoriteiten na uw ontsnapping wel bij u thuis zijn binnen geweest, maar dat er toen geen huiszoeking plaatsvond: ze wierpen toen enkel een blik. Verder wist u niet of er bij andere familieleden huiszoekingen plaatsgevonden hadden en of uw familieleden door de autoriteiten werden ondervraagd. Uit angst stelde u dergelijke vragen niet; bovendien vertellen uw familieleden niet alles. Dit is echter geen overtuigende uitleg, daar uw familie u blijkbaar wel kon meedelen dat de autoriteiten waren langsgekomen en dat ze hen toen verteld hebben dat zijzelf u hadden meegenomen. Daarnaast had u sinds uw ontsnapping geen enkele informatie over Z. (...)s lot. U wist enkel dat uw broer hem sindsdien een keer van ver in zijn vaders wagen gezien heeft; hieruit leidde u af dat hij werd vrijgelaten. Of er tegen hem een juridische procedure werd gestart en of hij dus van iets werd beschuldigd, wist u echter niet. Niemand van uw familie durfde immers contact met hem op te nemen; rechtstreeks telefoneren op zijn vaste lijn durfde u niet; via facebook vond u hem niet terug en zijn emailadres heeft u niet meer in uw bezit (CGVS I, p. 25-26; CGVS II, p. 18-19). Deze uitleg kan echter bezwaarlijk als afdoende beschouwd worden. Betreffende uw pogingen om Z. (...) te contacteren slopen er immers een tweetal kleine, doch significante tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Waar u bij uw eerste gehoor aangaf dat zijn facebookaccount dicht [i.e. afgesloten] is – hetgeen impliceert dat Z. (...) ooit een facebookaccount had – en u in Iran zijn emailadres op een papiertje had geschreven (CGVS I, p. 26), beweerde u bij uw tweede gehoor dat u Z. (...)s facebookaccount nooit gekend heeft en dat u zijn emailadres had opgeslagen in uw inbeslaggenomen gsm; u had zijn emailadres nergens opgeschreven (CGVS II, p. 19-20). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerder afgelegde verklaringen, maar gaf u geen enkele overtuigende uitleg hiervoor (CGVS II, p. 22). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals hierboven reeds aangestipt werd, kan van een asielzoeker immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met zijn vluchtrelaas. De vaststelling dat u, door uw gebrekkige, lacunaire en vage informatie over de problemen die uw familieleden en Z. (...) na uw ontsnapping zouden hebben gekend en die rechtstreeks verband zouden houden met uw (tweede) arrestatie en uw ontsnapping, deze problemen niet aannemelijk heeft gemaakt, ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van uw eigen problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht.

U haalde tot slot aan dat u twee facebookpagina's onder uw eigen naam onderhoudt waarop u informatie over de Iraanse monarchie post. Betreffende deze facebookpagina's dient vooreerst opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. U beweerde weliswaar dat u tijdens uw tweede detentie met uw facebookpagina werd geconfronteerd (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 21). Zoals hierboven reeds gebleken is, kan hieraan echter geen geloof gehecht worden. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, ondanks dat monarchistische groeperingen in Iran verboden zijn, deze groeperingen zeer klein van omvang zijn en vooral buiten Iran actief zijn. Volgens de geconsulteerde bronnen hebben ze weinig aanhang en impact op de Iraanse oppositie. Er zijn geen concrete gevallen gekend waarbij monarchisten momenteel in Iran zijn gearresteerd. Ook werden er in de geraadpleegde bronnen geen gevallen teruggevonden van personen die zouden zijn teruggekeerd naar Iran en hier problemen zouden hebben ondervonden omwille van hun monarchistische opvattingen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en nationaliteit. Hieraan wordt in het kader van deze beslissing geenszins getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel haalt verzoekende partij vervolgens de schending aan van de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot de regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tot slot beroept verzoekende partij zich in een derde en laatste middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de UNHCR-Procedureguides en naar de UNHCR "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*" (bijlage 2 en 3 bij het verzoekschrift) teneinde onder meer aan te stippen dat de verklaringen van een asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van diens hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent zijn en niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, dat, ondanks twijfel over bepaalde elementen, het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend wanneer men van mening is dat het asielrelaas in het geheel coherent en plausibel is en dat het volstaat dat de asielzoeker aantoont dat de vervolging die hij vreest redelijkerwijs mogelijk is. Verzoekende partij wijst erop dat zij wel degelijk een oprechte inspanning heeft geleverd om haar asielaanvraag te staven door relevante elementen neer te leggen en door een bijzonder doorleefd asielrelaas uit de doeken te doen. Verzoekende partij licht toe dat zij haar nationale kaart, haar geboortebewijs, haar rijbewijs en een print van haar 2 facebookaccounts heeft neergelegd en dat zij bijzonder veel details heeft gegeven over haar twee arrestaties in Iran, hetgeen erop wijst dat zij dit onmogelijk volledig zou hebben verzonnen. Verzoekende partij besluit dat verwerende partij, op basis van haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten, dient te erkennen dat zij heeft voldaan aan de op haar rustende bewijslast en dat zij verklaringen heeft afgelegd die samenhangend en aannemelijk zijn en die niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag.

Verzoekende partij licht verder nog toe dat de voornaamste reden voor de afwijzing van haar asielaanvraag een gebrek aan bewijs is van beide arrestaties. Nogmaals wijst verzoekende partij erop dat zij, volgens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en volgens de adviezen van UNHCR, kan worden erkend op basis van haar (oprechte) verklaringen en dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend bij gebrek aan bewijzen, indien haar relaas oprecht en coherent is en niet in strijd is met algemeen gekende feiten. Wederom hamert verzoekende partij erop dat zij haar arrestaties door de Iraanse autoriteiten tot in de kleinste details heeft kunnen beschrijven. Ter illustratie citeert zij enkele passages uit het eerste gehoorverslag. Hieruit kan men volgens verzoekende partij concluderen dat haar relaas in grote lijnen geloofwaardig is, waardoor haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Verzoekende partij haalt tot slot nog aan dat het feit dat zij de foto's van haar verwondingen niet kan voorleggen, geen afbreuk doet aan voorgaande uiteenzetting, vermits het algemeen geweten is dat het internet in Iran gecontroleerd en gecensureerd wordt.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekende partij geen begin van bewijs heeft kunnen voorleggen van haar eerste arrestatie, van haar tweede arrestatie noch van haar geslaagde ontsnapping van haar tweede arrestatie. Daarbij dient te worden aangestipt dat verwerende partij eveneens uiteenzet waarom zij de uitleg die verzoekende partij tijdens haar gehoren heeft verschaft voor het ontbreken van bewijselementen niet als een geldig excuus kan beschouwen. Tevens wijst de Raad op de verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden die verwerende partij heeft vastgesteld met betrekking tot de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar eerste en tweede arrestatie en haar ontsnapping na deze laatste arrestatie. De Raad benadrukt dat men deze verschillende motieven in de bestreden beslissing als een geheel dient te lezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen.

Verzoekende partij argumenteert in haar verzoekschrift dat zij wel degelijk een veelvoud aan elementen heeft neergelegd die haar asielrelaas staven en die haar identiteit bewijzen en zij merkt op dat zij dermate gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd – die samenhangend en aannemelijk zijn en die niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag – dat hieruit kan worden afgeleid dat zij wel degelijk de waarheid spreekt. De Raad stelt vast dat een dergelijk verweer niet volstaat om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Immers, de door verzoekende partij neergelegde identiteitsdocumenten en haar twee facebookpagina's werden afdoende besproken door verwerende partij (zie ook punt 2.2.4.2.). Het opnieuw verwijzen naar deze documenten, met de vermelding dat dergelijke stukken wel degelijk haar identiteit (die overigens niet betwist wordt) en haar asielrelaas kunnen bewijzen, biedt dan ook geen enkel soelaas. Verzoekende partij stipt in haar verzoekschrift weliswaar nog aan dat het algemeen geweten is dat het internet in Iran gecensureerd en gecontroleerd wordt en dat zaken die via het internet worden verspreid dan ook het risico lopen door het regime te worden onderschept, reden waarom zij de foto's van haar verwondingen niet kan voorleggen. De Raad is van oordeel dat een dergelijke verklaring niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard voor de vaststelling dat verzoekende partij vage, tegenstrijdige en ontwijkende antwoorden heeft gegeven op de vragen in verband met het al dan niet geplaatst zijn van deze foto's op het internet door/via haar broer. Waar verzoekende partij er verschillende malen op hamert dat zij samenhangende, aannemelijke en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, waaruit dient te worden besloten dat haar vluchtrelaas geloofwaardig is en dat haar – mede gelet op het feit dat zij aan de op haar rustende bewijslast heeft voldaan – hoe dan ook het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit *in casu* duidelijk niet het geval is (zie ook *infra*).

Ten slotte wijst de Raad er wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet op dat voor de toepassing van artikel 48/6, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6 e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals in onderhavig arrest wordt toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.3.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat het hoogst bevreemdend is dat een gevangenistransport met een Kia Pride, een kleine stadswagen, zou gebeurd zijn en dat niets aan deze wagen deed vermoeden dat het om een voertuig van een overheidsinstantie zou gaan, merkt verzoekende partij op dat dit argument helemaal niet kan overtuigen, aangezien zij geen enkele reden had om te liegen over het voertuig waarmee zij werd vervoerd. Verzoekende partij stelt zich de vraag waarom zij een automerk uit haar duim zou zuigen, wanneer zij ook gewoon had kunnen zeggen dat het om een overheidsvoertuig ging. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot de regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en zij besluit uit voormelde motivering dat verwerende partij haar asielaanvraag niet op een *“individuele, objectieve en onpartijdige wijze”* heeft beoordeeld. Vermits verwerende partij hier niet de overweging heeft gemaakt waarom zij zou hebben gelogen en een automerk zou hebben verzonnen en zij niet heeft afgewogen welk belang

zij had om te zeggen dat zij werd vervoerd met een Kia Pride, wordt volgens verzoekende partij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

2.2.3.2. Waar verzoekende partij de nadruk legt op de belangenafweging, wenst de Raad er vooreerst op te wijzen dat het verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling (of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland) ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

Verder duidt de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing op uitvoerige wijze heeft gemotiveerd waarom zij tot de vaststelling komt dat verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende haar ontsnapping. De opmerking dat het bevreemdend is dat verzoekende partij zou zijn vervoerd in een kleine stadswagen, en dus niet in een overheidswagen, betreft slechts één van de vele vaststellingen van verwerende partij in dit verband, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing. Wederom wijst de Raad erop dat een dergelijke vaststelling niet als een losstaand motief kan worden beschouwd maar dient te worden samen gelezen met de andere bevindingen van verwerende partij dienaangaande en tevens met de andere motieven die in de bestreden beslissing vermeld staan. De kritiek van verzoekende partij dat haar asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze zou zijn beoordeeld, berust dan ook op een selectieve lezing van de bestreden beslissing. De Raad wijst er volledigheidshalve op dat uit de inhoud van de bestreden beslissing en de overige documenten in het administratief dossier hoe dan ook niet kan worden afgeleid dat verwerende partij haar asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze zou hebben beoordeeld.

De Raad is van oordeel dat de motivering van verwerende partij vanzelfsprekend niet kan worden weerlegd door de argumentatie dat niet kan worden ingezien waarom verzoekende partij een automerk uit haar duim zou zuigen, wanneer zij ook gewoon had kunnen zeggen dat het om een overheidsvoertuig ging – verzoekende partij verwijt verwerende partij hier geen enkele overweging over te hebben weergegeven in haar beslissing. Het volstaat immers niet om te wijzen op het feit dat het volgens verzoekende partij onlogisch zou zijn om over bepaalde elementen te liegen. Daarbij dient nogmaals te worden gewezen op het feit dat de verschillende motieven van de bestreden beslissing als één geheel dienen te worden gelezen. De Raad wijst er tenslotte nog op dat uit geen enkele rechtsregel kan worden afgeleid dat verwerende partij de motivering achter haar motivering zou moeten te kennen geven in haar beslissingen. De door verzoekende partij geuite kritiek is dan ook onterecht.

2.2.4.1. Verzoekende partij haalt aan dat verwerende partij in haar beslissing zelf aangeeft dat monarchistische groeperingen in Iran verboden zijn en dat zij aldus de wet overtreedt door haar monarchistische ideeën op een openbaar forum als Facebook bekend te maken. Het is niet omdat de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt geen concrete gevallen beschrijven waarin terugkerende monarchisten problemen krijgen met de Iraanse autoriteiten, dat zij hoegenaamd geen risico zou lopen indien zij zou terugkeren naar Iran, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat elke asielaanvraag op individuele wijze dient te worden onderzocht, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vervolgens vast dat verwerende partij in haar beslissing heeft opgemerkt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van het feit dat zij op haar facebookprofiel informatie heeft geplaatst over de Iraanse monarchie. Haar bewering dat men haar tijdens haar tweede detentie heeft geconfronteerd met haar facebookpagina is volgens verwerende partij niet geloofwaardig omdat aan haar tweede arrestatie in het algemeen geen geloof kan worden gehecht. Ten slotte wijst verwerende partij erop dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er geen gevallen kunnen worden teruggevonden van monarchisten die problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen elementen aanbrengt waarmee zij alsnog aannemelijk kan maken dat zij wel degelijk een risico loopt om bij terugkeer naar haar land problemen te krijgen met de Iraanse autoriteiten omwille van deze facebookberichten. Het betoog dat zij wel degelijk activiteiten

heeft ondernomen die volgens de Iraanse wet verboden zijn en dat uit het feit dat de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt geen concrete gevallen beschrijven waarin terugkerende monarchisten problemen krijgen met de Iraanse autoriteiten, niet kan worden afgeleid dat zij geen risico zou lopen indien zij zou terugkeren naar Iran, volstaat niet om haar voorgehouden vrees aan te tonen. De Raad wijst er volledigheidshalve op dat in de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt ("*COI Focus – IRAN – Monarchisten*" van 27 augustus 2013, administratief dossier, stuk 20, deel 2, p. 6-7), vermeld wordt dat men er wel mee rekening dient te houden dat monarchistische groeperingen verboden zijn in Iran en dat activiteiten voor één van deze groeperingen in het buitenland bij terugkeer naar Iran mogelijks wel tot problemen kunnen leiden met de Iraanse autoriteiten. Hiervoor geldt echter wel dat deze activiteiten gekend moeten zijn bij de Iraanse autoriteiten, hetgeen *in casu* niet wordt aangetoond. Bovendien wordt er in dit rapport op gewezen dat, om het risico in te schatten voor dergelijke leden, rekening dient te worden gehouden met de aard en de graad van oppositieactiviteiten. Het hebben van een laag profiel – hetgeen *in casu* het geval is, nu verzoekende partij slechts behoort tot een marginale oppositiegroepering die volgens deze informatie de laatste jaren geen zichtbare activiteiten heeft verricht en haar activiteiten beperkt zijn tot het posten van berichten op haar facebookpagina's – is onvoldoende om effectief te worden opgesloten in Iran bij terugkeer.

2.2.5. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er volstrekt geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij aangebrachte asielrelaas. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 19 en stuk 20) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 februari 2014 en 27 maart 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.8. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT